

Lluís Duch: la condició ambigua

Des de fa sis anys, si mal no recordo, un dissabte al mes es realitza una trobada de lectura filosòfica a Callús. (<http://iglof.blogspot.com.es>). Aquesta brillant i arriscada aposta la coordinen l'Eduard Casserres i en Joan Ordi, professors de filosofia, a qui des d'aquí felicito per la gran acollida que aquesta iniciativa té.

Enguany treballem una obra interessantíssima; *La condició ambigua*, text escrit a quatre mans per Albert Chillón i Lluís Duch. Albert Chillón és professor d'Antropologia de la comunicació (UAB) i escriptor. Lluís Duch és antropòleg, teòleg i monjo de Montserrat. En Duch és un pensador d'una basta carrera intel·lectual, un filòsof de la cultura, amb una extensa obra escrita. Bona part de la seva obra s'ha centrat en l'estudi de la interpretació del mite en l'àmbit religiós i polític.

Duch entra en diàleg amb el món actual i destaca el perill en què es troba l'ésser humà i la necessitat de salvament d'aquesta espècie tan ambigua.

La condició ambigua està escrita en forma de conversa entre els dos antropòlegs; en concret són quinze diàlegs (capítols) que alternen dades biogràfiques de Duch amb concepcions filosòfiques excel·lents amb profunda inquietud humanista per part dels dos autors.

Per a Duch, l'ésser humà no té naturalesa, té condició. Aquesta condició significa que l'individu és contingent i ambigu, equívoc i a la vegada limitat; un ésser finit (d'ara i d'aquí) però capaç d'infinít, un ésser que es fa preguntes i es dona respostes (sempre provisionals), un ésser que sura en el dubte i que a la vegada ha de decidir; un ésser logomític. Coincidència d'oposats. Vivim en la paradoxa entre allò lògic, conceptual i experimental i la intuïció, mite i imaginació. I en aquest vals que és la nostra vida és necessari no perdre el pas i vetllar per l'equilibri.

Per trobar aquest equilibri Duch remet al concepte d'error com a necessari perquè puguem avançar. Donada la nostra finitud l'error és connatural en nosaltres, de manera que rectificar, modificar és essencial per a la quimèrica perfectibilitat del món; una perfecció que potser no existeix, però que sí desitgem. Duch afirma, com deia E. Bloch, que l'autèntic desig és aquell que és inabastable. Som animals de desig perquè som incomplets; ens trobem en un anar-nos fent constant perquè no estem acabats, som sempre projecte. Som animals d'esperança, capaços d'aspirar a nous móns, capaços d'imaginar allò no present; no present, però possible.

"Las personas no podemos limitarnos a reposar en el nirvana, sino que necesitamos encarar retos y ser cuestionados. Y, a la inversa, tampoco podemos vivir en la pura acción exterior, ya que precisamos la contemplación interior." (p. 275).